

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného advokátem JUDr. Jiřím Císařem se sídlem Hrnčířská 55/14, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 14. 10. 2005, č.j. 742, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2006 č. j. 10 Ca 14/2006 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2006 č. j. 10 Ca 14/2006 - 58, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí policejního prezidenta, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání podané proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Severočeského kraje ze dne 4. 7. 2005 č. 928/2005, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru k Policii České republiky podle § 107 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále „služební zákon“) pro porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením v ust. § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona a služební poměr byl ukončen dle ust. § 108 odst. 4 téhož zákona dnem doručení tohoto rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že v žalobě žalobce namítl, že oznámení o opravě rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. 994/2005 ze dne 26. 7. 2005 a stejně tak rozhodnutí žalovaného je opatřeno zkratkou v.z. s blíže neidentifikovatelným podpisem, takže z nich není zřejmé, kdo a zda oprávněně tato vyhotovení podepsal, navíc napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručeno pouze zástupci žalobce. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo opraveno nikoliv rozhodnutím, nýbrž oznámením, žalobce nebyl poučen o odvolání proti tomuto oznámení. Rozpor se zákonem shledával žalobce rovněž ve skutečnosti, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno po uplynutí dvouměsíční lhůty, která začíná běžet dnem, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, v téže lhůtě musí být rozhodnutí doručeno policistovi. Žalobce napadal důvod propuštění ze služebního poměru, uvedl, že neprovozoval živnost a ani se na jejím provozování nikdy nepodílel, toliko doporučil švagrovi J. K. účetní firmu a zástupce, příležitostně předal účetní doklady švagrový firmy FORON s.r.o. Žalobce uváděl, že všechny jeho kontakty s J. K. byly založeny na výlučně příbuzenském vztahu a jeho činnost nelze nazvat živnostenským podnikáním. Žalobce byl v rozporu s ust. § 130 odst. 3 služebního zákona vyloučen z možnosti navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, neboť neměl možnost vyjádřit se k zahájení řízení o skončení služebního poměru. Dle žalobce neměly být protokoly z trestního řízení správnímu orgánu I. stupně poskytnuty, neboť má v řízení postavení zaměstnavatele, jimž pro účely skončení pracovních poměrů nejsou poskytovány údaje z trestních spisů. Žalobce poukazoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy v poslední větě odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že se služební funkcionář o věci dozvěděl dne 13. 5. 2005, a to bez bližšího odůvodnění. Z trestního spisu žalobce vyplývá, že služební funkcionář se o věci dozvěděl již v době, kdy dával souhlas s prohlídkou kanceláře žalobce, tedy dne 3. 5. 2005.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na § 124 odst. 5 služebního zákona s tím, že náprava rozhodnutí se provádí formou oznámení a dále na § 124 odst. 1 téhož zákona, kdy ve spojitosti s plnou mocí udělenou žalobcem zástupci JUDr. Jiřímu Císařovi dovodil, že rozhodnutí se doručuje pouze zástupci. Služební funkcionář může být zastoupen svým náměstkem, a proto Oznámení ředitele Policie ČR správy Severočeského kraje o opravě rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 7. 2005 podepsal v zastoupení zástupce ředitele pro servisní služby plk. Mgr. O. Z. a napadené rozhodnutí policejního prezidenta v zastoupení náměstek policejního prezidenta pro ekonomiku pplk. Ing. P. B. Žalobci i jeho zástupci bylo dne 29. 6. 2005 doručeno oznámení o zahájení řízení o skončení služebního poměru, od této doby mohl žalobce uplatňovat procesní práva. Stran důvodu propuštění žalobce ze služebního poměru odkázal žalovaný na usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci ze dne 10. 5. 2005, jímž zahájil trestní stíhání žalobce pro trestné činy zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby a zneužívání pravomoci veřejného činitele, kterých se měl žalobce dopustit tím, že v době od října 2002 do února 2004, po předchozí dohodě spolu s dalšími osobami a rozdělení úkolů, vyhotovoval nepravdivé účetní a daňové doklady, případně pomáhal při jejich vyhotovení s tím, že věděl, že budou zaúčtovány do účetnictví firmy FORON, s.r.o., současně jednal v rozporu s ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, pokud radil a vyhotovoval písemnosti pro celní a daňové řízení, za účelem zakrytí shora popsaného jednání. Žalovaný vycházel z výpovědí Ing. T. a J. K., z nichž vyplynulo, že většina jednání ohledně založení společnosti FORON s.r.o. probíhala se žalobcem. Žalobce zprostředkoval společnosti tichého společníka, používal firemní vozidlo a telefon,

a na tomto základě je žalovaný názoru, že se žalobce v období od července 2003 do května 2005 fakticky účastnil na živnostenském podnikání.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

K námitce týkající se podpisů rozhodnutí správních orgánů obou stupňů Městský soud v Praze uvedl, že napadená rozhodnutí byla opatřena podpisy osob zastupujících osoby, kterým náleží pravomoc tato rozhodnutí vydat. Podstatné je, že ke dni jejich vydání existovala u Policie ČR taková vnitřní úprava organizačního charakteru, která takový rozsah zplnomocnění umožňovala, tato delegace není protizákonná. Formální nedostatky spočívající v absenci uvedení hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře, který rozhodnutí v zastoupení podepsal, nemohou žalobce zkrátit na jeho procesních právech.

Pokud bylo napadené rozhodnutí doručeno zástupci žalobce, Městský soud v Praze naznal, že podle ust. § 155 služebního zákona se na služební poměr policistů použijí obdobně taxativně uvedená ustanovení zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, platného a účinného v době rozhodnutí žalovaného (dále „zákoník práce“ – od 1. 1. 2007 nahrazen zákonem č. 262/2005 Sb.). Z aplikace ust. § 14 odst. 1 zákoníku práce vyplývá, že ve věcech služebního poměru je možné, aby se policista nechal zastoupit na základě dohody o plné moci.

Městský soud v Praze odkázal na § 124 odst. 5 služebního zákona, podle nějž chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí služební funkcionář opraví i bez návrhu a vyrozumí o tom účastníky. Toto ustanovení nestanoví formu takového rozhodnutí, pro závěr o důvodnosti či nedůvodnosti předmětné opravy, kdy se služební funkcionář dozvěděl o „porušení povinností žalobce“ je rozhodující, zda důvodnost opravy vyplývá a je v souladu s obsahem správního spisu tak, aby mohl být učiněn logický závěr o oprávněnosti předmětné opravy. V daném případě učiněná oprava koresponduje se skutečností, kdy příslušný služební funkcionář obdržel usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci č.j. SV-2/2005-68.

Jako nedůvodnou označil Městský soud v Praze námitku překročení dvouměsíční lhůty stanovené v § 107 odst. 2 služebního zákona, neboť tato lhůta začíná běžet dnem, kdy se služební funkcionář dozvěděl o porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením podle § 152 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Tímto dnem byl v daném případě den 10. 5. 2005, neboť toho dne bylo služebnímu funkcionáři doručeno usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci č.j. SV-2/2005-68, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a z něhož žalovaný mohl seznat a důvodně vyhodnotit porušení § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona žalobcem.

Městský soud v Praze se neztotožnil s tvrzením žalobce, že neprovozoval živnost a ani se na jejím provozování nikdy žádným způsobem nepodílel. Ze spisového materiálu vyplývá, že z výpovědí svědků v trestním řízení v trestní věci obviněného J. V. a spol., a to Ing. J. T. a J. K. provedených Policií ČR plyne, že žalobce byl osobou, která se aktivně účastnila a napomáhala tomu, aby společnost MILLIX s.r.o. mohla provozovat svou podnikatelskou činnost, k čemuž bylo žalobci poskytnuto vozidlo firmy a telefon, náklady spojené s užíváním těchto firemních prostředků byly žalobci firmou hrazeny. Dle výpovědi svědka J. K. zprostředkoval žalobce firmě tichého společníka. Uvedené dokládají i plné moci, jenž byly vyhotoveny a žalobcem podepsány proto, aby mohl společnost MILLIX s.r.o. zastupovat při jednání na dopravním inspektorátu a rovněž aby mohl tuto

společnost zastupovat u Finančního úřadu v Kladně. Městský soud v Praze konstatoval, že uvedené důkazní prostředky prokazují takovou míru jednání žalobce, když již nelze jeho jednání považovat toliko za „příležitostné předání účetních dokladů“, popř. pouze za vztah s J. K. vyplývající z příbuzenských vztahů. Městský soud neopomenul i skutečnost, že žalobce byl naposledy zařazen ve funkci policejního komisaře Správy Severočeské kraje odboru hospodářské kriminality. Tím, že se žalobce jako policejní komisař účastní se na činnosti Policie ČR na odboru hospodářské kriminality aktivně účastnil jednání za společnosti FORON s.r.o. či MILLIX s.r.o., ohrožoval zájmy chráněné služebním zákonem.

Doručením přípisu o zahájení řízení o skončení služebního poměru ze dne 29. 6. 2005 mohl využít žalobce nebo jeho zástupce všech svých práv, které mu služební zákon v ust. § 128, § 130 přiznává, avšak žalobce zůstal pasivní a svá práva nevyužil.

K námitce žalobce, že v rozporu s ust. § 65 odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, (dále „trestní řád“) neměly být užity protokoly z trestního řízení, Městský soud v Praze vyslovil, že předmětem soudního přezkumu v daném případě může být pouze to, zda nastaly takové skutečnosti, které ust. § 107 odst. 1 služebního zákona pro porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením v ust. § 152 odst. 2 téhož zákona předpokládá jako důvod propuštění ze služebního poměru, a to bez ohledu na současně probíhající trestní řízení. Dle Městského soudu v Praze žalobce touto námitka de facto brojil proti směšování trestního a správního řízení, Nejvyšší správní soud se touto otázkou zabýval již ve svých rozhodnutích č. 112/2004 a č. 201/2004 publikovaných ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Ve shodě s citovanou judikaturou Městský soud v Praze uvedl, že není třeba čekat na výsledky případného trestního řízení, avšak správní rozhodnutí musí být v takovém případě opřeno o přesvědčivé důkazy, z nichž lze dovodit porušení příslušného ustanovení zákona nebo služební povinnosti a vznik odpovědnosti zakládající právní důvod propuštění ze služebního poměru. V daném případě vychází napadené rozhodnutí z důkazů převzatých z vyšetřování Policie ČR - útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality a z důkazů získaných vlastní činností, důkazy byly následně zhodnoceny služebními funkcionáři dle vlastní úvahy. Byl-li poskytnut spisový materiál z vyšetřovacího spisu Policie ČR se souhlasem státního zástupce, a to za účelem posouzení zda nedošlo k porušení ust. § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona, není toto jednání v rozporu s ust. § 4, § 8, § 8a trestního řádu, neboť tato ustanovení poskytnutí informací nebrání.

K námitce žalobce, že údaj, že se služební funkcionář o údajném porušení povinností žalobce podle ust. § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona dověděl dne 13. 5. 2005 je nepřezkoumatelný, neboť o této skutečnosti musel služební funkcionář vědět již od 3. 5. 2005, kdy dával souhlas s prohlídkou kanceláře žalobce, Městský soud v Praze vyslovil, že tato skutečnost sama o sobě, ba ani zproštění výkonu funkce žalobce bez dalšího (dne 9. 5. 2005) neznámá, že se služební funkcionář toho dne dozvěděl o porušení povinností stanovených v ust. § 152 odst. 5 písm. b) služebního zákona. Služební funkcionář musí mít totiž k dispozici takové indicie, aby z nich vyplývala důvodnost zahájení řízení o propuštění příslušníka Policie ČR. Takovým podkladem bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce.

Z uvedených důvodů proto Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) žalobu zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že se Městský soud v Praze nevypořádal s námitkou, kdy se služební funkcionář „o věci dozvěděl“, z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a oznámení o opravě tohoto rozhodnutí totiž vůbec nevyplyvá, že se služební funkcionář o věci dozvěděl dne 13. 5. 2005, resp. dne 10. 5. 2005. Teprve Městský soud v Praze absenci odůvodnění nahradil svou úvahou, která je navíc dle stěžovatele nesprávná. Již dne 9. 5. 2005 totiž správní orgán I. stupně zprostil stěžovatele výkonu služby a v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že bylo vůči stěžovateli zahájeno trestní stíhání usnesením státního zástupce OSZ v Liberci, které však bylo datováno teprve dnem 10. 5. 2005. Služební funkcionář doznal tedy znalost věci již v tomto citovaném rozhodnutí, jímž navrhuje stěžovatel provést důkaz. Stěžovatel má však za to, že již dne 3. 5. 2005 byl vydán služebním funkcionářem souhlas s prohlídkou jeho kanceláře orgány činnými v trestním řízení a musely mu být sděleny důvody této prohlídky. Žádost o provedení prohlídky stěžovatelovy kanceláře ani usnesení o zahájení trestního stíhání nemají povahu pravomocného odsuzujícího rozsudku a není důvod rozlišovat významnost okamžiků, kdy se služební funkcionář o věci dozvěděl.

Z oznámení o opravě rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplyvá, že jde o opravu chyby v psaní, neboť oznámení neobsahuje odůvodnění, toliko citaci § 124 odst. 5 služebního zákona. Ze služebního zákona nevyplyvá forma opravy písemného vyhotovení rozhodnutí, citovaný zákon nezná pojem oznámení, služební funkcionář rozhoduje rozhodnutím, nikoli oznámením. Rozhodnutí lze opravit dle stěžovatele pouze rozhodnutím, v důsledku čehož bylo stěžovateli upřeno právo odvolání se proti opravě rozhodnutí.

Stěžovatel zpochybňuje označení osoby podepisující napadené rozhodnutí a oznámení o opravě rozhodnutí správního orgánu I. stupně a namítá, že v rozhodnutí musí být uvedeno, kdo je zastupujícím funkcionářem, protože podle § 124 služebního zákona musí být písemné vyhotovení rozhodnutí podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře.

Stěžovatel nesouhlasí s doručením napadeného rozhodnutí toliko jeho zástupci, podle § 266a zákoníku práce písemnosti týkající se zániku pracovního poměru lze doručit pouze do vlastních rukou zaměstnance.

V odůvodnění napadeného rozsudku jsou podle stěžovatele citovány výpovědi obviněných V. a K., vůči kterým je však vedeno samostatné trestní řízení, tyto protokoly nemohly být použity, neboť na ně nedopadá souhlas státního zástupce podle § 8 trestního řádu. Přesto v odůvodnění napadeného rozsudku, v obou napadených správních rozhodnutích, ve správním i v soudním spisu jsou uvedeny údaje, které pan K. uváděl ve své trestní věci.

Městský soud v Praze se podle názoru stěžovatele nesprávně vypořádal s námitkami, které se týkají toho, že měl porušit § 152 odst. 1 písm. b) služebního zákona, odůvodnění napadeného rozsudku považuje stěžovatel v tomto směru za nepřezkoumatelné. Stěžovatel se v žádném směru nepodílel na podnikání pana K., který je jeho příbuzným. Stěžovatel mu pouze radil, aby si zajistil účetní firmu, plná moc ze dne 9. 5. 2005 nebyla stěžovatelem ani panem K. podepsána a stěžovatel pouze za něj provedl přehlášení motorového vozidla. Firma pana K. uskutečnila pouze dva obchodní případy na podzim roku 2003 a poté již

nepodnikala. Veškeré kontakty byly založeny pouze na příbuzenském vztahu mezi panem K. a stěžovatelem, na základě těchto vztahů bylo stěžovateli zapůjčen telefon a vozidlo.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný vyvracel důvody kasační stížnosti a zejména uvedl, že oznámení o opravě rozhodnutí je písemností deklaratorního charakteru, správní orgán má s ohledem na ust. § 124 odst. 5 služebního zákona povinnost účastníka řízení o opravě vyrozumět. Teprve z informací obsažených v usnesení státního zástupce OSZ v Liberci č.j. SV 2/2005-68 vyplynulo konkrétní podezření, že ze strany stěžovatele mohlo dojít k porušení povinností stanovených zvláštním omezením podle § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona. Stěžovatel poukázal na špatné datum v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věcech služebního poměru č. 441/2005, ale neuvádí již následné rozhodnutí téhož správního orgánu č. 790 ze dne 30. 5. 2005, kterým bylo vyhověno odvolání stěžovatele v autoremeduře, a to z důvodu uvedení chybného data vydání rozhodnutí. Co se týče podkladů získaných pro napadené rozhodnutí, ve správním spise je obsažen záznam o jednání na Okresním státním zastupitelství v Liberci dne 29. 6. 2005 mezi zástupci policie a státní zástupkyní, podklady byly získány s jejím souhlasem. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Městský soud v Praze se podle názoru stěžovatele nesprávně vypořádal s námitkami, které se týkají toho, že měl porušit § 152 odst. 1 písm. b) služebního zákona, odůvodnění napadeného rozsudku považuje stěžovatel v tomto směru za zcela nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud se proto nejprve věnoval této výtce; a protože jí nepřisvědčil, mohl zkoumat další námitky, které směřují do právního posouzení věci samé.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu je založena v případě, pokud není z odůvodnění napadeného rozsudku soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Soud nemůže odmítnout argumentaci jako nesprávnou, aniž by současně uvedl, v čem její nesprávnost spočívá.

Nejvyšší správní soud z textu napadeného rozsudku shledal, že Městský soud v Praze se dostatečně obsáhle vypořádal s námitkami, z nichž stěžovatel v žalobě dovozoval, že neporušil ust. § 152 odst. 1 písm. b) služebního zákona a rovněž řádně a dostatečně konkrétně odůvodnil, proč se ztotožnil s názorem žalovaného.

Námitky stěžovatele vznášené ve správním řízení i v řízení před Městským soudem v Praze spočívajících v tvrzení, že stěžovatel se nikterak nepodílel na podnikání, jeho kontakty vyplývaly pouze z příbuzenského vztahu, Nejvyšší správní soud neshledává důvodnými.

Účastí na živnostenském podnikání je totiž nutno považovat jakoukoli aktivitu, která směřuje k podpoře živnostenského podnikání, k docílení zisku z tohoto podnikání,

pokud tato aktivita má sama o sobě charakter podnikatelské činnosti. Nevyžaduje se, aby policista, který se účastní na živnostenském podnikání, byl sám v konkrétním právním vztahu k osobě mající živnostenské oprávnění (provozující živnost), založeném právními předpisy obchodního nebo pracovního práva.

Městský soud v Praze přesvědčivě zdůvodnil, jaký konkrétní skutkový stav byl zjištěn, na podkladě kterých konkrétních důkazních prostředků, a jak byly tyto důkazní prostředky zhodnoceny. Z nich bylo lze dovodit, že se stěžovatel účastnil na živnostenském podnikání, jak bylo konstatováno v rozsudku Městského soudu v Praze a na jehož odůvodnění zdejší soud odkazuje.

Pokud se týče poukazu stěžovatele na nemožnost použití protokolů s citací výpovědí obviněných V. a K. ve správním řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že služební zákon obsahuje ustanovení o řízení - podle § 130 odst. 1 citovaného zákona je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy a podle odst. 2) téhož ustanovení je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutečného stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníků řízení a svědků, znalecké posudky, zprávy, vyjádření a potvrzení orgánů a organizací, listiny, věci a ohledání.

Správní spis obsahuje záznam o jednání pracovníků správního orgánu I. stupně se státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství Liberec ze dne 30. 6. 2005, kdy byl vysloven souhlas státní zástupkyně, aby protokol o pokračování výslechů obviněného J. K. ze dne 8. 6. 2005 byl využit při řízení ve věci skončení služebního poměru stěžovatele, který byl podezřelým, že porušil § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona. Nelze tedy přisvědčit ani pochybnostem stěžovatele o legálnosti opatření citovaného protokolu.

Hodnocení důkazů podle své úvahy je právem služebního funkcionáře vyplývajícím z ust. § 130 odst. 4 služebního zákona, Nejvyšší správní soud se k žalobní námitce může zabývat jen tím, zda toto hodnocení vychází ze zjištěných skutečností a je jejich logickým vyústěním, jenž Nejvyšší správní soud ve shodě s Městským soudem v Praze, v projednávané věci shledal.

Stěžovatel v kasační stížnosti uváděl, že se Městský soud v Praze nesprávně vypořádal s námitkou, kdy se služební funkcionář o porušení § 152 odst. 1 písm. b) stěžovatelem dozvěděl. Dne 3. 5. 2005 byl vydán služebním funkcionářem souhlas s prohlídkou jeho kanceláře orgány činnými v trestním řízení, tento den je dle stěžovatele pro posouzení věci rozhodný. Okamžikem zjištění důvodu propuštění policisty ze služebního poměru (§ 106 odst. 3 služebního zákona) je nutno rozumět okamžik, kdy se služební funkcionář dozvěděl o uvedeném jednání či opomenutí policisty, tedy okamžik vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní zhodnocení. Ze zákona nelze dovodit, že by tato informace musela být zvlášť kvalifikovaná, musí však mít onu nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení o propuštění nebude zahájeno na základě informací zcela neověřených, zhola nejasných či zjevně nevěrohodných a služební funkcionář k jeho zahájení může přistoupit zodpovědně. Je-li otázka dodržení lhůty vzata odvoláním v pochybnost, musí se služební funkcionář, který rozhoduje o odvolání, s dodržáním lhůty vypořádat při právním hodnocení skutkových zjištění. Tak tomu bylo i v projednávané věci, kdy žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s odvolacím důvodem

stěžovatele, který se týkal stanovení rozhodného okamžiku podle § 106 odst. 3 služebního zákona.

Městský soud správně naznal, že dnem, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, byl den 10. 5. 2005, kdy bylo služebnímu funkcionáři doručeno usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci, jímž bylo zahájeno trestní stíhání stěžovatele a z něhož žalovaný mohl seznat a důvodně vyhodnotit porušení § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona žalobcem. Zdejší soud konstatuje, že již ze samotného textu usnesení bylo možno k předpokladu porušení § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona stěžovatelem dojít. Uvedené koresponduje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, kde je odkazováno na předmětné usnesení státního zástupce, z něž mohl žalovaný zjistit prvotní informaci o možnosti porušení § 152 služebního zákona.

Lze se dále ztotožnit se závěry Městského soudu v Praze, že ze skutečnosti, že již dne 3. 5. 2005 byl vydán služebním funkcionářem souhlas s prohlídkou kanceláře žalobce, nelze dovozovat kvalifikovanou znalost o možnosti porušení § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona, tato skutečnost blížeji neupřesňovala jednání žalobce tak, aby je bylo možno správním orgánem hodnotit jako porušení § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona.

O propuštění ze služebního poměru při porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením musí být podle § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru rozhodnuto do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil; v této lhůtě musí být rozhodnutí policistovi též doručeno. Nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí o propuštění by jistě bylo důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Zástupci žalovaného bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 7. 7. 2005. Tímto dnem skončil služební poměr stěžovatele, nikoli dnem 4. 7. 2005, kdy bylo rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru doručeno stěžovateli, jak nesprávně uvádí správní orgán I. stupně v oznámení o skončení služebního poměru č. 929/2005 ze dne 4. 7. 2005. Na posouzení projednávané věci však tato skutečnost nemá dopad.

K poukazu stěžovatele na rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. 441/2005 ze dne 9. 5. 2005, jímž správní orgán I. stupně zprostil stěžovatele výkonu služby a v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že bylo vůči stěžovateli zahájeno trestní stíhání usnesením státního zástupce OSZ v Liberci, které však bylo datováno teprve dnem 10. 5. 2005 a k důkaznímu návrhu tímto rozhodnutím, konstatuje Nejvyšší správní soud následující.

Předmětné rozhodnutí je součástí správního spisu a ze správního spisu dále vyplývá, že citované rozhodnutí o zproštění výkonu služby bylo zrušeno rozhodnutím správního orgánu I. stupně č. 790 ze dne 30. 5. 2005 v rámci autoremedury, neboť správní orgán I. stupně shledal důvodnou námitku stěžovatele proti datu vydání rozhodnutí o zproštění výkonu služby (9. 5. 2005), neboť usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci č.j. SV 2/2005–68 bylo vydáno až dne 10. 5. 2005. Správní orgán tedy k oprávněnosti této námitky již přihlédl a z jeho postupu nelze dovozovat závěry o znalosti žalovaného o skutečnosti porušení § 152 odst. 2 písm. b) služebního zákona stěžovatelem, jak je namítal stěžovatel v kasační stížnosti.

K námitce stěžovatele, že napadeného rozhodnutí nemělo být doručeno toliko jeho zástupci, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

Podle § 155 služebního zákona se na služební poměr policistů použijí obdobně taxativně uvedená ustanovení zákoníku práce, mezi nimi § 14 až 17 a § 266a.

Z obdobné aplikace § 14 odst. 1 zákoníku práce vyplývá, že ve věcech služebního poměru policistů je možné, aby se policista nechal zastoupit na základě dohody o plné moci. Zástupce jedná jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

V projednávané věci se žalobce nechal na základě dohody o plné moci zastoupit pro správní řízení advokátem JUDr. Jiřím Císařem; z plné moci vyplývá, že tohoto zástupce stěžovatel zmocnil i k přijímání doručovaných písemností a žalovaný mu proto doručil své rozhodnutí.

Ustanovení § 266a odst. 1 zákoníku práce platného a účinného v době rozhodování žalovaného, jehož se ve svůj prospěch v kasační stížnosti stěžovatel dovolává, nemůže nic změnit na tom, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže své rozhodnutí doručil zástupci žalobce. Toto ustanovení přikazuje zaměstnavateli doručit v něm uvedené písemnosti do vlastních rukou zaměstnanci. To pochopitelně znamená, že, je-li zaměstnanec (policista) zastoupen tak, jak tomu bylo v projednávané věci, doručuje se rozhodnutí zástupci, protože zástupce byl v plné moci zmocněn k přijímání doručovaných písemností.

Městský soud v Praze tedy správně naznal, že ve věcech služebního poměru je možné, aby se policista nechal zastoupit na základě dohody o plné moci.

Stěžovatel napadal označení osob podepisujících oznámení o opravě rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí a namítal, že v rozhodnutí musí být uvedeno, kdo je zastupujícím funkcionářem, protože podle § 124 služebního zákona musí být písemné vyhotovení rozhodnutí podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře. Nejvyšší správní soud při hodnocení námitky stěžovatele vycházel ze závěrů přezkumné činnosti Městského soudu v Praze k žalobní námitce stěžovatele, byť stěžovatel taktéž napadal skutečnost, že tímto postupem jsou napravovány vady rozhodnutí správních orgánů. Jestliže se v daném případě vyskytly pochybnosti, zda napadené správní rozhodnutí a oznámení o opravě rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podepsány oprávněnou osobou a zda ve svém důsledku jsou projevem vůle správního orgánu směřujícím k úpravě právního postavení stěžovatele, byl Městský soud v Praze povinen učinit v tomto směru příslušná skutková zjištění.

Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že , že napadené rozhodnutí a oprava rozhodnutí byly opatřeny podpisy osob zastupujících osoby, kterým náležela pravomoc tato vyhotovení vydat, ke dni jejich vydání existovala u Policie ČR taková vnitřní úprava organizačního charakteru, která takový rozsah zplnomocnění umožňovala. Formální nedostatky spočívající v absenci uvedení hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře, který rozhodnutí a opravu rozhodnutí v zastoupení podepsal, nemohly stěžovatele zkrátit na jeho procesních právech.

Nejvyšší správní soud uvádí, že je tedy zřejmé, že rozhodnutí a oprava rozhodnutí byly vydány i vypraveny kompetentním orgánem, byly vydány na základě platného zákona, v řádné formě, jsou určité, srozumitelné a plně realizovatelné. Pochybnosti o

zákonnosti napadeného rozhodnutí a opravě rozhodnutí jsou ke všemu vyvráceny ve vyjádření žalovaného zaslaného Městskému soudu v Praze k podané žalobě.

Rozhodnutí bylo opatřeno úředním razítkem, na rozhodnutí a opravě rozhodnutí je uvedeno jméno a funkce oprávněné osoby a u tohoto jména podpis jiné osoby se zkratkou v.z., a pokud Městský soud v Praze zkoumal, o jakou osobu se jedná a zda byla oprávněná vyhotovení podepsat, nezatížil tak řízení před soudem vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Oznámení o opravě rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýkal stěžovatel nedostatek formy, kdy dle stěžovatel musí mít oprava rozhodnutí formu rozhodnutí, tak, aby stěžovatel mohl z odůvodnění seznat důvody opravy rozhodnutí a mohl podat opravné prostředky.

Podle § 124 odst. 5 služebního zákona chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí služební funkcionář opraví i bez návrhu a vyrozumí o tom účastníky. Citovaný zákon tedy pro opravení chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti nestanoví formu rozhodnutí, jak se jí dovolává stěžovatel. V napadeném rozhodnutí se postupem správního orgánu I. stupně žalovaný zabýval a zjistil, že v daném případě učiněná oprava datumu v odůvodnění rozhodnutí koresponduje se skutečností, kdy příslušný služební funkcionář obdržel usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci č.j. SV-2/2005-68 – tedy dne 10. 5. 2005 (nikoli dne 13. 5. 2005).

Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s Městským soudem v Praze, že pro závěr o důvodnosti či nedůvodnosti předmětné opravy, kdy se služební funkcionář dozvěděl o „porušení povinností stěžovatele“ je rozhodující, zda důvodnost opravy vyplývá a je v souladu s obsahem správního spisu tak, aby mohl být učiněn logický závěr o oprávněnosti předmětné opravy. Tak se stalo i v projednávané věci, kdy z obsahu správního spisu lze dovodit oprávněnost provedení opravy odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody kasační stížností stěžovatelem uplatněné podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Marie Součková

předsedkyně senátu